

جون محل دقیق خانه ام هانی واقع در سمت باب الوداع، مشخص نیست^۴، موقعیت چاه عجول هم دانسته نیست.

گاه چاه عجول را نخستین چاه حفر شده در مکه^۵ یا تزدیک‌ترین چاه به مکه^۶ یا نخستین چاه حفر شده توسط قریش^۷ معرفی کرده اند که منظور، نخستین چاه حفر شده در محدوده حرم است؛ زیرا پیش از چاه عجول، چاه‌های حفر شده، در خارج از حرم قرار داشته‌اند.^۸

گرچه تاریخ حفر چاه مشخص نیست، اما بر اساس گزارش‌ها، بعد از انهدام چاه زمزم از سوی جره‌میان تا مدت‌ها در محدوده حرم چاهی ساخته نشده بود و آوردن آب به منطقه حرم، با سختی و رنج بسیار همراه بود. قصی برای رفع کمبود آب، به خصوص برای سقایت حاجیان، مشکل‌های آب را از خارج حرم، بار شتران کرده و میان حاجیان توزیع می‌کرد. او سپس حوضچه‌ای از پوست، به منظور ذخیره آب، در پایین کعبه ساخت.^۹

بن عبدالله الحموی (م. ۶۲۶ق)، بیروت، دار صادر، ۱۹۹۵م؛ موسوعة العتبات المقدسة: جعفر خلیلی، بیروت، الاعلمی، ۱۴۰۷ق؛ موسوعة مرآة الحرمین الشریفین: ایوب صبری باشا (م. ۱۲۹۰ق)، القاهره، دار الأفلاق العربيه، ۱۴۲۴ق؛ وفاء الوفاء با خبر دارالمصطفی: علی بن عبدالله السمهودی (م. ۹۱۱ق)، به کوشش محمد محیی‌الدین عبدالحمید، بیروت، دار الكتب العلمیه، ۲۰۰۶م.

علی احمدی میرآقا

چاه عجول: از چاه‌های کهن مکه، حفر شده

توسط قصی بن کلاب

واژه عجول بر وزن فعلی از «ع-ج-ل» به معنای تنیدی و سرعت است، اما وجه نامگذاری این چاه به عجول، باز گو نشده است.^۱ چاه عجول از قدیمی‌ترین چاه‌های مکه در تزدیکی مسجدالحرام است.^۲ محل چاه عجول، در باب الحزوره (باب الوداع) مسجدالحرام، در مکانی بوده که رواق فعلی مسجدالحرام (در سده ۱۴ق.) در امتداد آن قرار دارد.^۳ در توصیف دیگری، چاه عجول را در رواق خانه ام هانی^{*} دانسته‌اند. در عین حال

۱. نک: مراصد الاطلاع، ج. ۲، ص. ۹۲۲؛ العقد الشمین، ج. ۱، ص. ۷.

۲. نک: الاماکن، ص. ۸۷؛ اخبار مکه، الفاکهی، ج. ۴، ص. ۹۷.

۳. التاریخ القویم، ج. ۲، ص. ۲۰؛ ج. ۳، ص. ۲۴؛ تاریخ مکه، ص. ۵۰.

۴. التاریخ القویم، ج. ۱، ص. ۳۵۹-۳۶۰.

۵. تاریخ مکه المشرفة، ج. ۱، ص. ۷۶.

۶. معجم البلدان، ج. ۴، ص. ۸۸.

۷. موسوعة العتبات المقدسة، ج. ۲، ص. ۷۲.

۸. نک: فتوح البلدان، ص. ۵۵.

۹. اخبار مکه، الازرقی، ج. ۱، ص. ۱۱۲؛ اخبار مکه، الفاکهی، ج. ۳، ص. ۹۷.

محل چاه عجول، در توسعه اول مسجدالحرام (۱۶۱ق). در عهد مهدی عباسی، به مسجد افزوده شد.^۷ در توسعه دوم (۱۶۷ق.)، به فرمان مهدی عباسی، چاه باب البقالین را در محل چاه عجول، داخل مسجدالحرام، حفر کردند.^۸ برخی گزارش‌ها حاکی است که این چاه تا روزگار معاصر وجود داشته است.^۹

◀ منابع

أخبار مكة في قديم الدهر و حدیثه: محمد بن اسحاق الفاكهی (۲۷۵م.ق)، به کوشش عبدالملک بن عبدالله بن دهیش، بیروت، دار خضر، ۴۱۴ق؛ اخبار مكة و ما جاء فيها من الآثار: محمد بن عبدالله الازرقی (۲۴۸م.ق)، به کوشش رشدی الصالح ملحس، مکه، دار الثقافه، ۴۱۵ق؛ الاماکن او ما اتفق لفظه و افترق مسماه من الاماکن: محمد بن موسی الحازمی (۵۵۸م.ق)، به کوشش حمد الجاسر، بی‌نا، بی‌تا؛ التاریخ القوییم: محمد طاهر الكردی، به کوشش عبدالملک بن عبدالله بن دهیش، بیروت، دار ۱۴۲۰ق؛ تاریخ مكة المشرفة و المسجدالحرام و المدينة الشریفة و القبر الشریف: محمد بن الضیاء (۸۵۴م.ق)، به کوشش العدوی، مکه، مکتبة التجاریة مصطفی احمد الیاز، ۱۴۱۶ق؛ تاریخ مکه، دراسات فی

سپس آن را در محل خانه ام هانی توسعه داد و چاه عجول را از آن حفر کرد.^۱

در برخی منابع، حفر چاه عجول به عبدالشمس نسبت داده شده^۲ که ظاهراً این نسبت، از تحریف در جایه‌جایی اطلاعات (بیشتر در گزارش البکری)^۳ ناشی شده است؛ زیرا عبدالشمس تنها چاه خُم (خُمی) را در زمانی متأخر از چاه عجول، حفر کرده است. مردم نزد چاه عجول و حوضچه آمده و ضمن نوشیدن آب گوارا به رجزخوانی می‌پرداخته‌اند.^۴

در اشعاری که در اینجا خوانده می‌شد از چاه عجول و قصی به نیکی یاد می‌گردید.^۵ این چاه در زمان خود قصی به خوبی مورد استفاده و بهره‌برداری قرار می‌گرفت. اما بعد از او، در دوران زعامت عبدالمناف، با افتادن مردی از نصر بن معاویه یا بنی جعیل در چاه، از کارآیی افتاد.^۶

۱. معجم البلدان، ج ۴، ص ۸۷.

۲. مراصد الاطلاع، ج ۲، ص ۹۲۲.

۳. معجم ما است Germ., ج ۲، ص ۵۱۰؛ قس: الاماکن، ص ۸۷.

۴. اخبار مکه، الازرقی، ج ۱، ص ۱۱۳؛ التاریخ القوییم، ج ۵، ص ۲۰.

۵. تاریخ مكة المشرفة، ج ۱، ص ۷۶.

۶. نک: فتوح البلدان، من ۵۶؛ مراصد الاطلاع، ج ۲، ص ۹۲۲.

«پاورقی»؛ العقد التمنی، ج ۱، ص ۷.

عنک: معجم البلدان، ج ۴، ص ۷۸؛ فتوح البلدان، ص ۵۶.

مراصد الاطلاع، ج ۲، ص ۹۲۲.

۷. اخبار مکه، الفاكهی، ج ۱، ص ۱۷۳.

۸. اخبار مکه، الفاكهی، ج ۳، ص ۲۷۱.

۹. اخبار مکه، الفاكهی، ج ۴، ص ۹۸؛ «پاورقی».

مشهورند. چهارمین چاه از چاه‌های عسیله، پس از آن که فراموش شده و از بین رفته بود، در سال ۷۹۲ق. توسط برخی از امرای فاطمی مصر، بازسازی شد.^۱

تجیی آب چاه عسیله را گوارا و شیرین ترین آب اطراف مکه دانسته است.^۲ چاهی در جده نیز به همین نام موجود است.^۳

﴿ منابع ﴾

التاریخ القویم لمکة و بیت الله الکریم؛ محمد طاهر الکردی (م. ۱۴۰۰ق.)، تصحیح عبدالملک بن عبداللہ ابن دھیش، بیروت، دار خضر، ۱۴۲۰ق.؛ تاریخ المکة المشترفة و المسجدالحرام و المدینة المشرفة و القبر الشریف؛ محمد بن احمد ابن ضیاء (م. ۸۵۴ق.)، مکه مکرمه، مکتبه التجاریه المصطفی احمد البار، ۱۴۱۶ق.؛ الرحلات المغربیه و الاندلسیه؛ عطاط محمد یوسف، ریاض، مکتبه الملک الوطنیه، ۱۴۱۷ق.؛ الزهور المقتطفه من تاریخ مکة المشترفة؛ محمد بن احمد الفاسی (م. ۸۳۲ق.)، محقق و مصحح مصطفی محمد حسین ذہبی، ریاض، مکتبه نزار مصطفی البار، ۱۴۱۸ق.

سید علی خیرخواه علوی

السياسة و العلم و الاجتماع و العمران: احمد السباعی (م. ۱۴۰۴ق.)، مکه، مطبوعات نادی مکة الثقافی، ۱۴۰۴ق.؛ العقد الشمین فی تاریخ البلد الامین: محمد بن احمد التقی الفاسی (م. ۸۳۲ق.)، به کوشش محمد عبدالقادیر عطا، بیروت، دار الكتب العلمیه، ۱۴۱۹ق.؛ فتوح البلدان: احمد بن یحیی البلاذری (م. ۲۷۹ق.)، تصحیح صلاح الدین منجد، قاهره، مکتبة النہضة المصریه، ۱۹۵۷م.؛ مراصد الاطلاع علی اسماء الامکنه و البقاع؛ و هو مختصر معجم البلدان لیاقوت: صفی الدین عبدالمومن بن عبدالحق (م. ۷۳۹ق.)، به کوشش علی محمد الجاوی، بیروت، دار الجیل، ۱۴۱۲ق.؛ معجم البلدان: یاقوت بن عبدالله الحموی (م. ۶۲۶ق.)، بیروت، دار صادر، ۱۹۹۵م.؛ معجم ما استجم من اسماء البلاد و الموارض: عبداللہ بن عبدالعزیز البکری (م. ۴۸۷ق.)، به کوشش السقا، بیروت، عالم الكتب، ۱۴۰۳ق.؛ موعودة العتبات المقدسه، جعفر خلیلی، بیروت، الاعلمی، ۱۴۰۷ق.

علی احمدی میرآقا

چاه عسیله: چاهی در قسمت شمالی مکه

چاه عسیله در قسمت شمالی مکه و در فاصله میان چاه میمون بن حضرمی و نشانه‌هایی که به عنوان حدّ حرم مکه (انصاب الحرم) در جاده وادی نخله نصب شده‌اند، قرار دارد. از مجموع ۱۵ چاهی که در این محدوده قرار دارند، چهار حلقه، به نام عسیله،

۱. الزهور المقتطفه، ص ۲۹؛ تاریخ مکة المشترفة، ج ۱، ص ۲۰۹.

۲. الرحلات المغربیه، ص ۴۱۹.

۳. التاریخ القویم، ج ۶، ص ۳۲۵.